

Շուշանիկ Կուրդինյան

Նամակ Գարեգին Լևոնյանին 2

17 մարտի, 1916 թ .

Խարկով

Հարգելի պ . Գ . Լևոնյան

Ափսոս, որ մոռացել էի . «Միտինգը» լույս է տեսել մի թերթում, «Ռ՞ւմ ինչը» անտիպ է:

Վերջին ուղարակածներս էլ այժմ ինձ տաղտկալի են երևում: Ուղարկում եմ նորերը: Վարվեցեք ըստ ձեր հայեցողության:

Ինչպես կտեսնեք, կա և թուրքահայ բարբառով: Թե ինչո՞ւ . այնպես: Այդ բարբառը խիստ ճկուն է և իրեն հատուկ բառերով ու հոլովներով նպաստավոր սիրուն հանգեր շարահյուսելու . միայն ա՛յս:

Գրել եք . «Բարևիր ինձ չճանաչող գավակներիդ»:

Չավակներս ձեզ ճանաչում են . մեծ հաճույքով թերթում «Գեղարվեստը» և զարմանում, որ ամիսը մի անգամ լույս չի տեսնում, հայ իրականությունը նրանց դեռ անծանոթ է . . .

Չավակներս ձեզ հարգում են, որպես եզակի մի մարդու, որ առաջինն ու վերջինն է գրեթե, ով հարգել է իրենց մոր աղքատիկ երգը, անշահ ցանկություններով նեցուկ դառնալ համեստ փորտի անվստահ քայլին:

Հիշո՞ւմ եք, գուցե շատ է անցել, օրերի ու տարիների մի երկար շարան: Ես այժմ
էլ տեսնում եմ ձեր ժպտուն դեմքը, լսում ձեր ձայնը . «Քաջ կացեք, շատ
կարդացեք, գրեցեք և գրեցեք, ձեր մեջ ես տեսնում եմ բանաստեղծական
կայծ . . . » և այլն, և այլն:

Եվ տարիներով գուրգուրած երագս իրականացրիք—երգս տպված էր
«Տարագում»:

Պատահում են դեմքեր, դեպքեր, որ չեն մոռացվում բնավ, հենց այդ պատճառով
էլ երեխաներս գիտեն, թե ով է Գ. Լևոնյանը . . .

Ընդունեցեք Արշակ, Շավարշ, Արշականուշ և Արշամիկ Կուրդինյանների
ջերմագին ողջույնները:

Ձեր՝ Շ. Կուրդինյան